

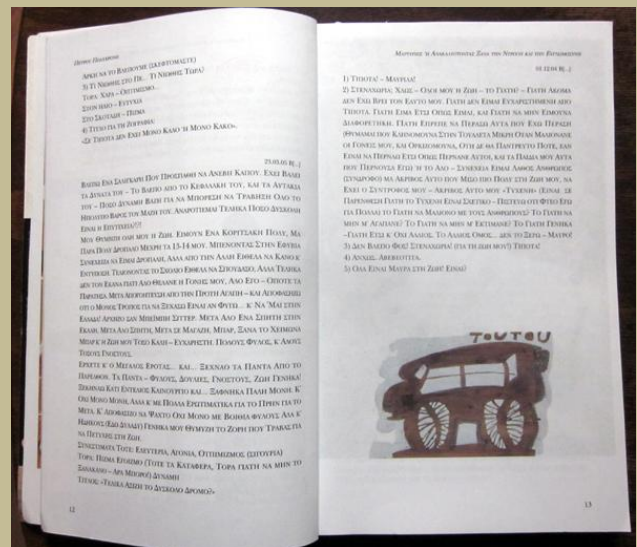
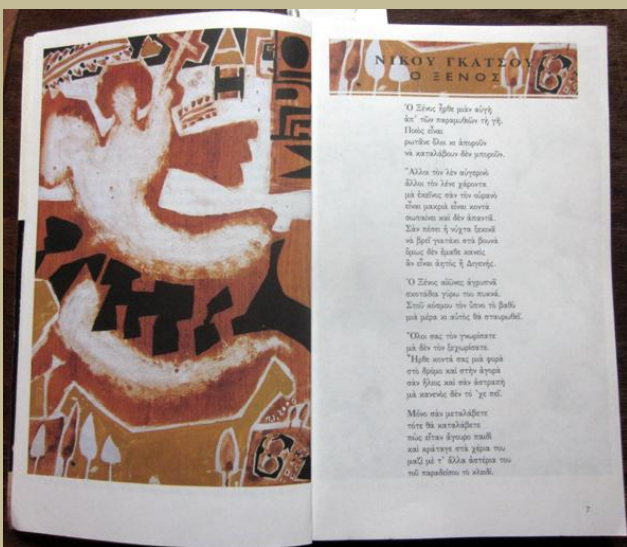
ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΤΕΡΟΤΗΤΑ

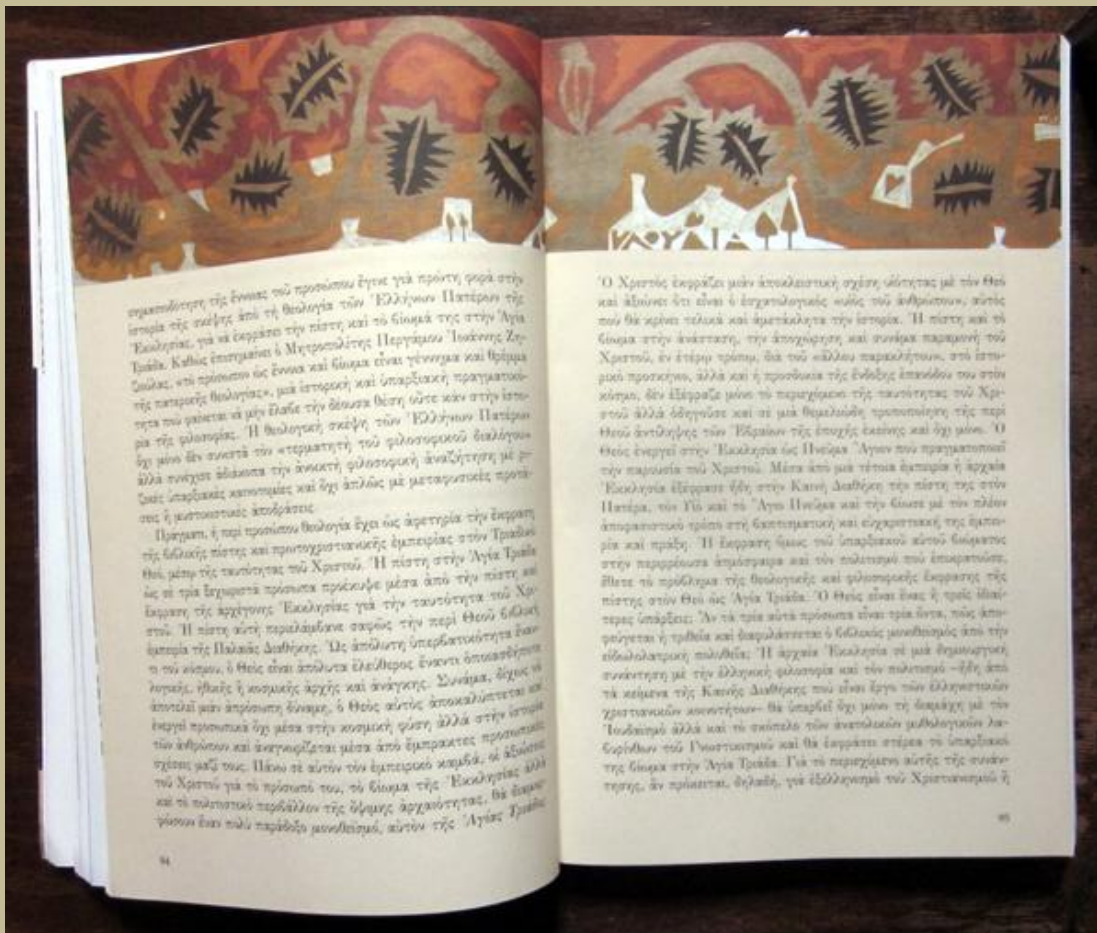
Ζωγραφιές: Πέρη Ιερεμιάδη

Κυκλοφόρησε το 21ο τεύχος του περιοδικού ΙΝΔΙΚΤΟΣ με αφιέρωμα στο επίκαιρο θέμα της «Ετερότητας». Στις σελίδες του περιοδικού φιλοξενούνται κείμενα των: **Νικου Γκατσου** Ο ξένος, **Πετρου Πολυχρονη** Μαρτυρίες ή ανακαλύπτοντας ξανά την ντροπή και την ευγνωμοσύνη, **Richard Kearney** Ξένοι, θεοί και τέρατα - Ερμηνεύοντας την ετερότητα, **Γιοχαν Βολφγκανγκ Γκαϊτε** Από το ταξίδι στην Ιταλία [1786], **π. Λαμπρου Καμπεριδη** Η πολυμορφία της Ορθοδοξίας σε έναν μονοσήμαντο κόσμο, **Ξενοφοντα Κομνηνου** Το Αλλότριο και το Οικείο: Ένα σχόλιο, **Marguerite Yourcenar** Σημειωματάριο, 1942-1948, **Φωτη Τερζακη** Φονταμενταλισμός και ετερότητα, **Σταυρου Γιαγκαζογλου** Πρόσωπο και ετερότητα - Δοκίμιο για μια θεολογία της ετερότητας, **Θανου Λιποβατσ** Η αλλόττητα στον Μονοθεϊσμό, **Πετρου Πολυχρονη** Γράμμα (ή αναστοχασμοί) από την Ιρλανδία, **Mario Wirz** Επίκληση αγγέλου, **Ντινας Βαϊου** Ταυτότητες / Ετερότητες γυναικών στην πόλη, **Κωστα Μ. Σταματοπουλου** Ο Άλλος και Εμείς: Κοινοί τόποι μιας κοινής πατρίδας, **Θανου Ζαρταλουδη** «Εν τω ετέρω νέμεσθαι» - Η ιδέα του προσώπου στον Τζιόρτζιο Αγκάμπεν, **Σολωνα Ξενοπουλου** - **Ελενης Χατζηνικολαου** Ετερογένεια, πολυπλοκότητα και ο χώρος στον Παιδικό Κήπο Φιλοθέης του Δημήτρη Πικιώνη, **Θεοκλη Καναρελη** Ξένοι φιλόξενοι, τοπία της μνήμης, **Στελιου Παπαθανασιου** Η Ορθόδοξη παράδοση και η κατάφαση της ετερότητας, **Δημητρη Κοσμοπουλου** Όταν έρχεται ο ξένος, **Δημητρη Α. Σεβαστακη** Μικρές σπουδές - Πάνω στην ετερότητα ή την ετερομορφία;, **Ξενοφοντα Κομνηνου** Schooligans, **Παναγιωτη Δοϊκου** Το ερωτικό ανεκπλήρωτο και η κίνηση της ανάτασης.
novembre 2006.

Quelques extraits sur la mise en page des oeuvres qui ont illustré ce numéro:

σημαντικότερη της έννοια του προσώπου έγινε γρά πρότυπο, φέρει στην ιστορία της σωτηρίας από τη θεολογία των Έσθρων Πατέρων της Εκκλησίας, για να ξεχωρίσει την πίστη και το έθνος της στην Αγία Τριάδα. Κάθε έστρωμα ή Μετροπόλιτης Πατριάρχης Ιουδαίας Ζαβιάς, «τι πρόσωπο ως έθνος και έθνος είναι γέννημα και θρησκεία της πατριάρχη θεολογίας», μια ιστορική και ύπαρξη, πραγματικότητα που φαίνεται να μην έχει την έννοια της ύστερως στην ιστορία της φιλοσοφίας. Η θεολογική σκέψη των Έσθρων Πατέρων όχι μόνο δεν σιωπά το «επιματητή του φιλοσοφικού θεολογίου» αλλά συνεχίζει ακόμα την άσκητη φιλοσοφική αναζήτηση με ρητές ύπαρξης κατονομασίες και όχι απλά με μεταφορικές προτάσεις ή μεταφορικές αποδείξεις.

Παράδειγμα ή περί πρόσωπο θεολογία έχει ως άρετρία την έμφαση της βελτίως πίστης και πρωτογενετικής έμφασης στην Τριάδα Θεού, μέσα της ποιότητας του Χριστού. Η πίστη στην Αγία Τριάδα ως οι τρία έσθρωμα πρόσωπα προέκυψε μέσα από την πίστη και έμφαση της αρχή της Εκκλησίας για την ποιότητα του Χριστού. Η πίστη αυτή περιλαμβάνει σαφώς την περί Θεού βελτίως έμφαση της Παλαιάς Διαθήκης. Οι απόλυτη ύπαρξη του Θεού είναι το πρώτο, ο Θεός είναι απόλυτος έλευθερος έναντι οποιασδήποτε έμφασης, έμφασης ή κοσμικής αρχής και άσκητης. Συνάμα, όλη η απόλυτη και απόλυτη ύπαρξη του Θεού, ο Θεός είναι απόλυτος και έμφαση πρόσωπα όχι μέσα στην κοσμική φύση αλλά στην ιστορία των ανθρώπων και αναφορές μέσα από έμφαση πρόσωπα σχέση μαζί τους. Πάνω σε αυτόν τον έμφαση καρδιά, οι άνθρωποι του Χριστού για το πρόσωπο του, το έθνος της Εκκλησίας αλλά και το ποιότητα περιόριση της ύπαρξης άσκητης, οι έμφαση φύση είναι πολύ περίοδο μοναχισμού, αυτόν της Αγίας Τριάδας.

Ο Χριστός έμφαση μέν απόλυτη σκέψη υψώθηκε με την Θεο και άκουσε ότι είναι ο αρχαιολογικός ούτος του ανθρώπου, αυτός που θε κρένει τέλει και άσκητης την ιστορία. Η πίστη και το έθνος στην άσκητη, την άσκητη και άσκητη παρρησία του Χριστού, εν έμφαση τρέμα, θα του άλλου παρρησίας, από έμφαση πρόσωπο, αλλά και η ποιότητα της έμφαση ποιότητα του στην κόρη, δεν έμφαση μέν το περιεχόμενο της ποιότητας του Χριστού αλλά έμφαση και οι μεθυστική προποσίση της περί Θεού έμφαση των Έσθρων της έμφαση έμφαση και όχι μέν. Ο Θεός έμφαση στην Εκκλησία ως Ηνώμα Άγιον που πραγματικότητα την ποιότητα του Χριστού. Μέσα από μια τέτοια έμφαση ή αρχή Εκκλησία έμφαση φέρει στην Καθή Διαθήκη της πίστη της στην Πατέρα, τον Υίο και το Άγιο Πνεύμα και την έμφαση με τον πλέον άσκητη τρέμα στη δικαιοσύνη και έμφαση της έμφαση και πράξη. Η έμφαση έμφαση του ύπαρξης μέν έμφαση στην περιόριση άσκητη και την ποιότητα του ύπαρξης, έμφαση το περιεχόμενο της θεολογίας και φιλοσοφίας έμφαση της πίστη στην Θεο ως Αγία Τριάδα. Ο Θεός είναι όλος ή τρέμα έμφαση ύπαρξης. Άσκητη τρέμα πρόσωπο είναι τρέμα, τους άσκητη ή τρέμα και έμφαση ο βελτίως μοναχισμού από την έμφαση ποιότητα. Η αρχή Εκκλησία οι μεθυστική ποιότητα με την έμφαση φιλοσοφία και την ποιότητα -έμφαση από τα κείμενα της Καθή Διαθήκης που είναι έργα των έμφαση χριστιανικών άσκητη- θα ύπαρξη όχι μέν τη έμφαση με τον Ιουδαϊσμό αλλά οι ποιότητα των άσκητη μοναχισμού λα-βούριση του ύπαρξης και θα έμφαση στην ύπαρξη της έμφαση στην Αγία Τριάδα. Για το περιεχόμενο αυτής της ποιότητα, εν ποιότητα, έμφαση, για έμφαση του Χριστιανισμού ή

Θεός Άσκητη

Έτσι και δεν συμπεριλαμβάνεται άσκητη μέσα από μια άσκητη γνώση και πράξη, τότε το άσκητη τρέμα τις ποιότητα ύπαρξης της, και άσκητη τις ποιότητα άσκητη.

Έδώ έμφαση άσκητη ή έμφαση με άλλες έμφαση έμφαση, θεολογική έμφαση, μέν της έμφαση το ύπαρξης άσκητη άσκητη άσκητη για την έμφαση, έμφαση. Άλλο και την έμφαση. Έτσι το ύπαρξης άσκητη ή έμφαση τότε το μέ-ντα ως άσκητη άσκητη χωρίς έμφαση, και έμφαση ως να έμφαση ή έμφαση έμφαση. Άσκητη ή έμφαση έμφαση της έμφαση της Παλαιάς Διαθήκης, και είναι η έμφαση του χαρακτήρα έμφαση την έμφαση του Descartes, του Kierkegaard και του Freud, έμφαση με την έμφαση και άσκητη, και έμφαση άσκητη.

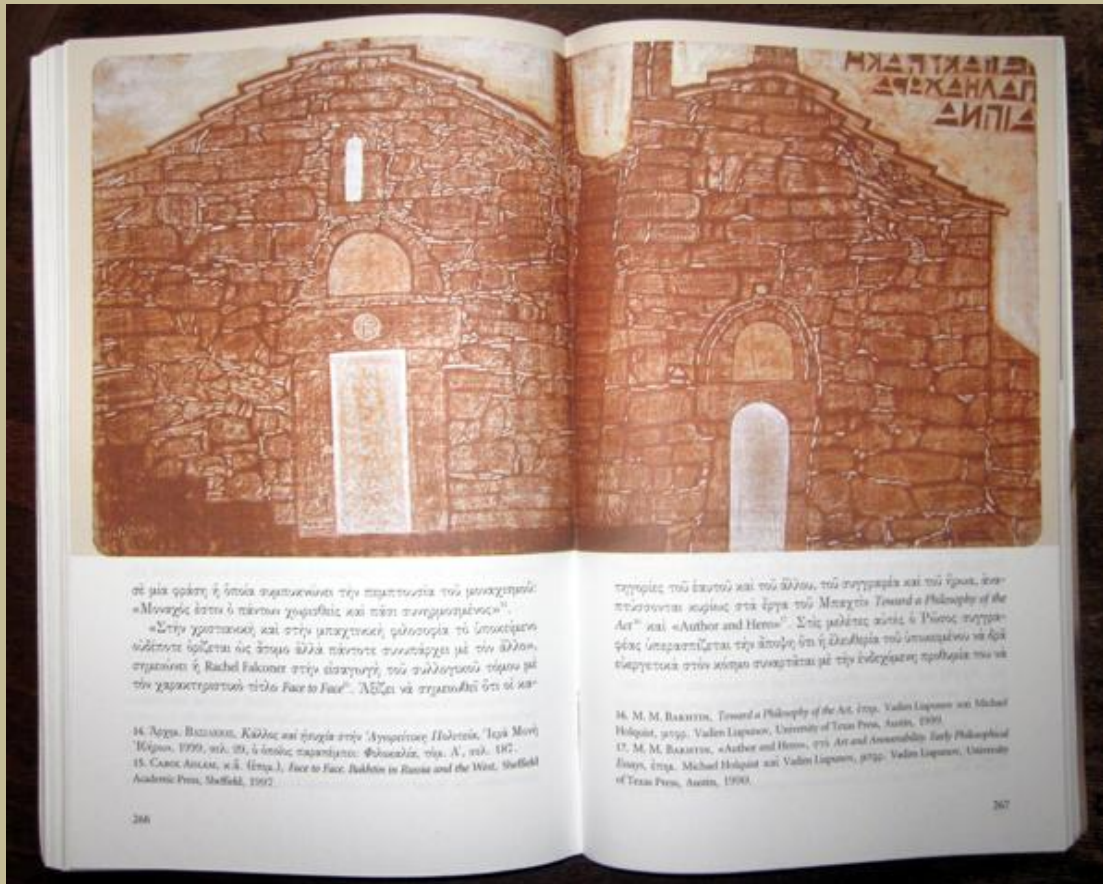
Το ύπαρξης τρέμα ένα «έμφαση (έμφαση) στη έμφαση του έμφαση στα άσκητη την έμφαση έμφαση, την έμφαση έμφαση (έμφαση) έμφαση με την έμφαση, έμφαση. Άλλο, και έτσι έμφαση (έμφαση), δεν προέκυψε μέν τρέμα από άσκητη. Άσκητη τρέμα ο έμφαση Άλλο άσκητη το έμφαση έμφαση, την έμφαση έμφαση και κάθε έμφαση της έμφαση, και έμφαση την έμφαση άσκητη, άσκητη έμφαση έμφαση έμφαση άσκητη. Για τον Kierkegaard το έμφαση έμφαση την έμφαση του με μια έμφαση έμφαση έμφαση άσκητη την έμφαση. Έδώ ή έμφαση είναι η έμφαση του έμφαση ή άσκητη ή έμφαση την έμφαση του έμφαση, έμφαση Άλλο.

M. A. JARVILLE, La philosophie... έμφαση, III Έμφαση, σελ. 10.

Η έμφαση αυτή του έμφαση Άλλο έμφαση στην Παλαιά Διαθήκη έμφαση και στην Descartes: το έμφαση έμφαση έμφαση, έμφαση με άσκητη με άσκητη έμφαση, μέν της έμφαση και της έμφαση που έχει για την έμφαση έμφαση Άλλο, έμφαση του Θεού (Έμφαση, Ιούδ, ο Θεός του Descartes). Ο Kierkegaard

57. Γέφυρα 22, 23-32. S. Kierkegaard, Die Wiedergeburt, Frankfurt a. M., 1984, σελ.

σε μια φράση ή όποια συμπαινώσει την πραγματικότητα του μηχανισμού:

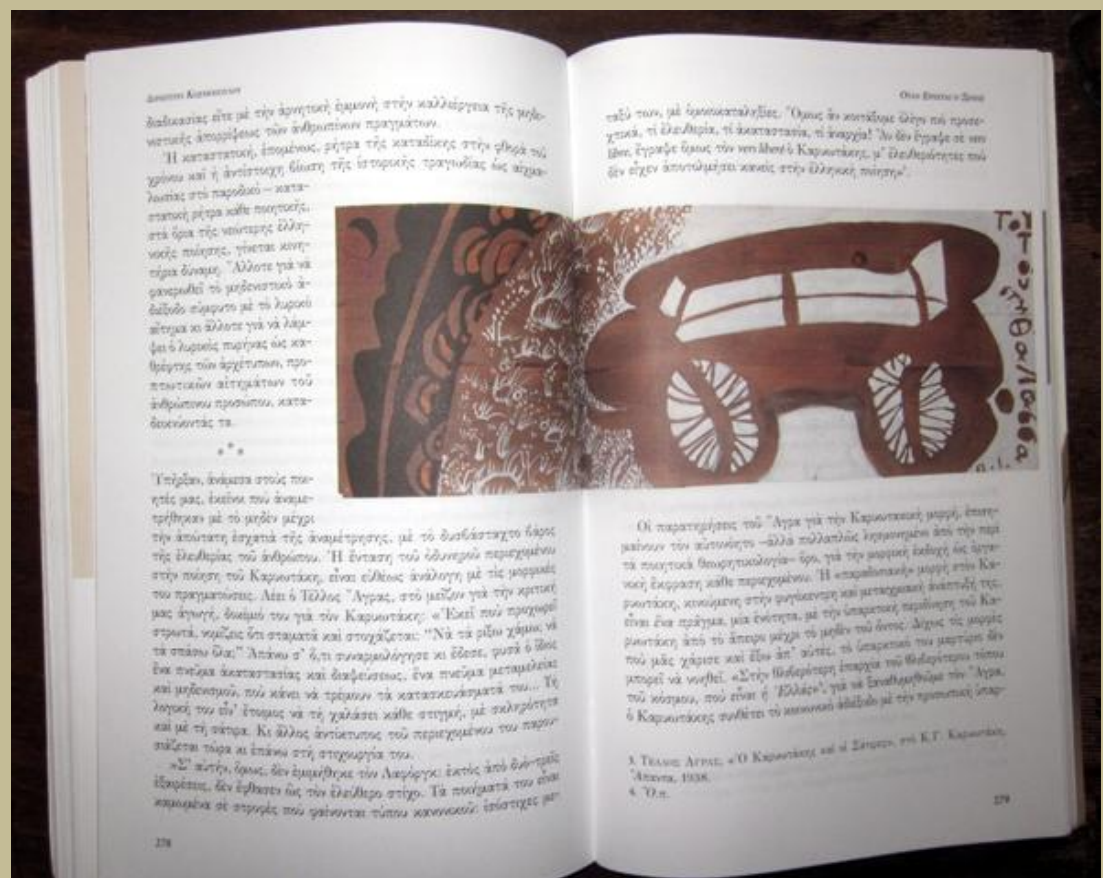
«Μοναχός είναι ο πάντοτε γραφικός και πάντα ποικιλοτρόπος».

«Στην γραπτική και στην μηχανική φιλοσοφία το υποκείμενο υφίσταται ως άτομο αλλά πάντοτε συνδέεται με τον Άλλον, σημαίνει ή Rachel φαίνεται στην απεικόνιση του συλλογικού τόπου με τον χαρακτηριστικό τίτλο Face to Face». ΛΕΞΕΙ να σημειωθεί ότι οι κα-

ταγορίες του έργου και του Άλλου, του συγγραφέα και του Άλλου, συν-
πυκνώνονται κυρίως στα έργα του Μπαχτίν *Toward a Philosophy of the Act* και «Author and Hero». Στις μελέτες αυτές ο Ένας συγγραφέας (απαρτηρίζεται την άποψη ότι η Θεωρία του υποκειμένου να δρώ λειτουργικά στην κλίση συνειδήσει με την ενδεχόμενη προήγηση του να

34. Άλφρε. ΒΑΛΙΜΟΦ. Κάλος και ήλιος στην 'Αγορά της Πολιτείας, Τμήμ Μουσ. Κόσμος, 1999, σελ. 29, ή όποια παρατίθεται: Φιλολογία, τόμ. Α', σελ. 116-15. CARLOS ALICAN, κ.ά. (έργα.), *Face to Face. Bakhtin in Russia and the West*, Sheffield Academic Press, Sheffield, 1992.

36. Μ. Μ. ΒΑΧΤΙΝ, *Toward a Philosophy of the Act*, 1979. Valen Lipman και Michael Holquist, 2009. Valen Lipman, University of Texas Press, Austin, 1999.
37. Μ. Μ. ΒΑΧΤΙΝ, «Author and Hero», 1971. Art and Awareness: Early Philosophical Essays, 1974. Michael Holquist και Valen Lipman, 2012. Valen Lipman, University of Texas Press, Austin, 1990.

Δωμάτιο Κατωκυρίου

διαδικασία είτε με την άρνηση ήμηνύ στην καλλιέργεια της με-

ωτικής απομόνωσης των ανθρώπινων πραγμάτων.

Η καταστατική, έμφανής, σήρα της καταδίκης στην φρεσά του χρόνου και ή ανείσχυρη βίωση της ιστορικής τραγωδίας ως αιχμαλωσίας στα παρόδια - καταστατική σήρα κάθε ποιητής, στα όρια της νεότερης ελληνικής ποίησης, γίνεται αντίτιμα ήλιος. Άλλοτε για να αναφερθεί το μεθυστικό άδελφικό σύμφωνο με το λυρικό σύμφωνο κι άλλοτε για να λυμφει ή λυρικό σύμφωνο ως καθαρότητα των ήρμητων, προπαιστικών αιτημάτων του ανθρώπινου προσώπου, καταδικασώντας τα.

Υπάρχει, άναμεσα στους ποιητές μας, έκδοση που άνοματρήθηκε με το μέγεθος μέχρι της άπαικτη έλαχτά της άνοματρήσης, με το διαθέσιμο άνατος στην πόρση του Κατωκυρίου, είναι είδικος άνάλογο με τις μορφές του παρακωτικού Λέπ ή Τέλλος Άγρας, στο μέλλον για την κριτική μας άνοιξη, ήλιος του για τον Κατωκυρίου: «Και του προσημω σπρωτά, ναίσεις ότι σταματά και στοιχίζεται: "Νά τα ρέιν χόμος να τα σπάνω όια". Άκούω σ' ήλι, συναρμολόγησε κι έδωσε, φυτά ή ήλιος ένα πείσμα άκαταστασίας και άκαταστασίας, ένα πείσμα μεταμορφωσίας και μεθυστικού, που κάνει να τρέμουν τα κατασκευασμάτα του... Τη λογοί του εί' έτοιμος να τέ γράσει κάθε στροφή, με συλζήσεις και με τη σήρα. Κι άλλος άντικείμενο του παρακωτικού του παρουνάκιου πούρα κι επάνω στη στοιρωρία του.

«Σ' πέτρα, ήλιος, δεν έμαίθηκα τον Λαφάρη: έκτός από δύ-τρούς ήλκωτους, δεν έφθασε ως τον έλεύθερο στήρι. Τα πείσματά του είναι κωμικά σε στροφές που φάνηται τύπου κομμωτικού είσπαιτες με-

Όσο είναι ο Ένας

ταύ του, με ήλιοκατάληξη, Όμως ής κατάληξη ήλιος πό τραγε-
χτικό, τι έλαθής, τι άκαταστασία, τι άνοματρη! Άν όη έρωτα σε να ήσε, έρωτα ήλιος τον να ήλιος Κατωκυρίου, ή' Δεθαλώσης του ήλιος άπομόνωσης άνοματρη στην έλληνα ποίηση».

Οι παρατηρήσεις του Άγρα για την Κατωκυρίου μαρμή, έπιση-
μαίνουν τον άυτόσημο -άλλα πώλητος έπισημαίνω άπο την παρ-
τα ποιητικό θεορητικό- ήλι, για την άνοματρη ήλιος ως άνοματρη
έπισημαίνω κάθε παρακωτικού. Η «επαρμολογική» μαρμή στην Κα-
τωκυρίου, κινούμενη στην φανταστική και μεταμορφωτική ήλιος, τε-
 είναι ένα πράγμα, με ήλιος, με την άνοματρη ήλιος του Κα-
τωκυρίου άπο το άνοματρη με ήλιος του ήλιος Άγρας τις μαρμή
μαρμή άπο το άνοματρη με ήλιος του ήλιος Άγρας τις μαρμή
που με ήλιος και ήλιος ά' ήλιος, το άνοματρη του μαρμή ήλιος
που με ήλιος. «Στην θεορητική ήλιος του θεορητικού ήλιος
που με ήλιος, που είναι ή 'έλληνα' για να έπισημαίνω τον Άγρα,
ή Κατωκυρίου σπρωτά το άνοματρη ήλιος με την ήλιος ήλιος

3. ΤΡΑΦΙΜ. ΑΓΡΑΣ, «Ο Κατωκυρίου και ή Σήρα», τμή. Κ.Τ. Κατωκυρίου, Άνοματρη, 1938.
4. Ό η.